

Sursa: <http://armonii.blogspot.com/2008/10/aurel-stroe.html>

12 octombrie 2008

Aurel Stroe

Din generatia de aur a muzicii contemporane romanesti am cunoscut personal mai multi compozitori, dar numai trei dintre ei mi-au influentat in mod direct gandirea muzicala si pasiunea pentru creatie: Myriam Marbe, Tiberiu Olah si Aurel Stroe.

Despre disparitia lui Myriam voi scrie alta data, despre Olah am mai scris...si iata ca, din pacate, Aurel Stroe se alatura cercului muzicienilor disparuti.

Ce a insemnat Aurel Stroe pentru mine?
Mult, mult mai mult decat s-ar crede.

Cum m-a influentat Stroe?

As incepe prin a povesti prima noastra "intrevedere".

Eram la Busteni si nu incepusem inca Conservatorul. De fapt, abia ma hotarasem sa urmez compozitia, examenul era programat pentru anul urmator. Aveam deci putin peste 18 ani. Imi descopeream atunci pe langa dorinta de a scrie muzica si pasiunea pentru munte. Ma pregateam sa fac prima excursie spre varful Omu, ceea ce reprezenta o piatara de hotar in devenirea mea, mi se parea ca odata ajunsa acolo orice alte culmi vor parea secundare si ca voi deveni, in sfarsit, eligibila pentru statutul montagnarda (de-as fi stiut eu atunci cat de departe sunt de acest termen... :-)).

Intamplarea a facut sa ne intalnim prin oras chiar cu Aurel Stroe, pe care eu il cunosteam doar din auzite. Cand a aflat despre excursia la Omu s-a luminat instantaneu si ne-a spus: vin si eu cu voi, imi face mai multa placere decat sa merg singur.

Asa ca primele ore alaturi de compozitorul Stroe au fost de fapt petrecute langa iubitorul de munte Aurel Stroe.

Ne-a povestit o gramada despre camarazii sai de drumetie, bineinteles si infricosatoarea istorie a prietenului care s-a urcat pe unul din Acele Morarului fara sa se asigure si a fost dus acasa in rucsac..... ne arata toate culmile, toate vaile, si desi mergea destul de greu inca de atunci, sprijinit in baston (am mers de dragul lui cu cabina pana la Babele), se simtea ca pe munte se simte cel mai bine, ca acolo isi desfasoara lupta sa cu materia (caci ideile nu-i prezentau nici o dificultate....)

N-am sa uit niciodata cu cata placere a baut ceaiul cu esenta de rom si cu cat drag a mancat ciorba aia gri, ce parea facuta din pietricele. Mai tarziu am inteles ca dragostea de munte e cea care l-a influentat in tot ce a gandit si a compus, si sunt convinsa ca mult mai importante decat teoria informatiei si catastrofele lui Rene Thom erau pentru Stroe pietrele acelea vesnice, care odata invinse, realizeaza comuniunea dintre spiritul si trupul omului. Ne povestea despre lupta cu muntele, despre respectul pe care trebuie sa-l avem fata de natura. Fara sa vreau, il puteam descoperi pe Stroe in interioritatea sa doar prin simpla observatie, si dupa ce l-am cunoscut si in mediul Universitar, pot spune cu mana pe inima ca Stroe omul muntelui mi-a deschis multe porti, ca nu l-as fi inteles in expunerile sale daca nu ar fi existat acea zi, in care am urcat prima data pe unul din cele mai inalte varfuri din tara alaturi de una dintre cele mai luminate minti ale

Romaniei.

Asa am reusit sa-i inteleg mai tarziu precizia de bisturiu si logica impecabila din spatele compozitiilor sale, dar si scanteia de geniu, talentul uluitor, solutiile inedite si un soi de libertate a simtirii pe care numai omul sigur pe el si care a fost acolo sus o are.

Au trecut apoi doi ani in care m-am transformat alaturi de Olah, in care am simtit muzica din interior, libera de orice teorii adiacente, ani care m-au adus la o perceptie aproape dureroasa a fenomenului compozitiei. Cu cateva lucrari in buzunar, l-am intalnit apoi pe Stroe in postura de dascal. Nu mi-a fost profesor la Conservator, insa la cursurile de vara din Busteni am fost in mai multe randuri, fie toamna devreme, fie in miezul verii. In camaruta inghesuita de la [Maison Française](#) ne strangeam cativa studenti pasionati, si din cand in cand, compozitori consacracati ce doreau sa sa ii mai arate ce au lucrat sau pur si simplu sa se afle in preajma sa.

Pentru ca simpla aparitie a lui Stroe iti facea rotitele sa se invarteasca mai repede. Avea un discurs cu totul si cu totul original, o placere a explicatiei si o nemaipomenita patrundere a ideilor, completate de o capacitate de sinteza uluitoare. Firile mai timide se pierdeau in fata sa, dar daca aveai destul curaj sa intri in dialog, descopereai o persoana deloc condescendentă, preocupata de rezolvarea misterului adus in discutie si nu de catalogarea pregatirii academice a interlocutorului.

Si cum timiditatea nu e punctul meu forte:), m-am decis sa ii arat in mai multe randuri ceea ce am lucrat.

De fiecare data spunea ceva frumos, pozitiv, si apoi, cand totusi insistam, punea degetul pe partitura exact in locul unde ma simtisem nesigura. Invariabil. Nici macar nu are vreo importanta daca suna bine sau nu momentul respectiv, intuitia sa diagnostica hiatusul gandirii . Ceea ce m-a facut sa sustin intotdeauna ca dincolo de exceptionalele sale inovatii in ceea ce priveste teoriile care pot sta la baza unei compozitii muzicale, atunci cand scria muzica, Stroe era pur si simplu un urias talent. Cum altfel ar fi gasit el punctile intre paradigme incomensurabile (:D) ? (termenul hit al generatiei 2003)

Inchei aici, pentru ca nu vreau sa devin nici mai sentimentala decat sunt in mod obisnuit, si nici sa intru in sabloane. Nu vreau sa scriu mai mult decat imi face bine....refuz sa ma gandesc acum ca nu mai exista nici Olah, nici Stroe, nici Myriam, nici Vieru, nici Stefan Niculescu, nici Dan Constantinescu.

Refuz sa ma gandesc ca am devenit, din nou, orfana.....